

havde jeg forstaaet det.“ Statsministeren gav senere Tilslutning hertil, idet han sagde med Henblik paa disse Forhold — det findes Sp. 1229 —: „I den Henseende har Ministeriets Betragtninger adskillig Lighed med den, der fremsattes af det ærede Medlem Hr. Drachmann forleden Aften, specielt angaaende hans Opfattelse af, hvor Stedet var, hvor Kursen skulde sættes, den Kurs, der skulde opretholdes, medens der, som han sagde, blev pustet ud.“ Og lidt senere: „Det er meget hyggeligt at høre udmærkede Udtalelser af enkelte Medlemmer, men jeg indrømmer, at det vilde være bedre, om disse fornøftige Betragtninger fremkom fra Partierne.“ Over denne Udtalelse falder der et ejendommeligt Lys, naar man tager for sig „Social-Demokraten“ for den 8. Juli i Aar. Hr. Drachmann havde paa det Tidspunkt skrevet en Artikel, hvor han gjorde sig til Talsmand for ganske lignende Synspunkter som dem, han nu har fremsat her i Tinget, og som Statsministeren gav Tilslutning til. Artiklen i „Social-Demokraten“ har Overskriften „Den indeklemt Baissist“, og det siges deri: „Det vækker kun Latter, naar Hr. Drachmann forsikrer, at han vil benytte Sommersamlingen til at belære Regeringen om, hvilken Valutapolitik den bør følge. Som Valutaekspert nyder han ikke større Anseelse end en indeklemt Baissist, der jamrer over sine fejlslagne Spekulationer.“ Denne Udtalelse, der indeholder en Vurdering af det Punkt i Hr. Drachmanns Udvikling, om hvilket Statsministeren nu siger, at det netop er det Punkt, hvor han er enig med Hr. Drachmann, er jo unægtelig meget interessant. At der senere i den samme Artikel siges, at det er en ansvarsløs Politik ligefrem at kalde paa Bagslaget, skal jeg blot notere i denne Forbindelse til behagelig Overvejelse saavel for Regeringspartiet som for det saakaldte støttende Parti.

Statsministeren forlod, som det er hans Skik i denne Periode, Talerstolen under Afsyngelse — ja, ikke bogstaveligt naturligvis — af den smukke Bryllupssalme: Det er saa yndigt at følges ad. Der staar i denne i et af Versene: Ja, det er Gammen at holde sammen, naar Ja og Amen er Hjertets Sprog. Disse Ord synes mig paa en saa smuk Maade at ramme Samarbejdet mellem det støttende Parti og Socialdemokratiet, og ikke mindst passer de jo som Haand til Handske paa det, som er sket i disse Dage. Er det ikke netop dette Ja og Amen, vi har hørt fra den højtærede Statsminister i disse Dage? Ja og Amen! Der er blot det beklagelige ved det hele, at dette Samarbejde, for hvilket der intet Vederlag

fordres, intet andet Vederlag end det at undgaa Valg, foregaaer for sent. Det viser en Situation som den, vi er i nu. Det er netop dette, at Regeringen støtter sig til et Parti, som lægger hele sin Politik an paa til sin Tid at kunne sige: Det havde vi i Virkeligheden ikke noget videre at gøre med. Der er Ulykken i den Politik, vi er inde i i Øjeblikket. Det er derfor, den er saa gold, saa ufrugtbar og saa skadelig for Landet og navnlig for Landets Erhvervsliv, som ikke mindst de sidste Dages Begivenheder har vist det.

Rode: Jeg skal følge de øvrige Taleres Opfattelse af denne Debat, bl. a. ogsaa deri, at det, den ærede sidste Taler fremførte om Valutaspørgsmaalet, ikke just henhører under denne Forhandling, da vi paa Tirsdag skal drøfte Valutaspørgsmaalet.

Af de Udtalelser, der er fremkommet fra de højtærede Ministre, har jeg kun Anledning til at notere een, nemlig at bemærke med Tilfredshed, at jeg altsaa havde forstaaet den højtærede Forsvarsminister rigtigt, naar jeg mente, at i hans Udtalelse om Afrustningsforslagets Forelæggelse var Datoen det afgørende, og at det var i Tiden omkring eller efter 1. December, naar Underskrifterne paa Locarno-Aftalerne havde fundet Sted, han agtede at forelægge det. Den ærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) har jo nu gentaget, hvad han tidligere har fremført under denne Debat: at det er ligegyldigt, hvor længe den højtærede Forsvarsminister venter, der kommer aldrig det Tidspunkt, hvor den ærede Ordfører for Venstre finder Tiden moden til at tale om disse Ting (N. Neergaard: Afrustningskonferencen). Ikke Underskrifterne, ikke Ratifikationerne, ikke Afrustningskonferencen, for først naar man har set, om Staterne ogsaa opfylder, hvad Afrustningskonferencen opfordrer dem til, vil det ærede Medlem være rede. Og der vil jo da atter være rig Lejlighed til at tage Anstand, for der kan altid være en eller anden Stat af særlig Betydning, som det ærede Medlem kan henviser til. Det ærede Medlems Tale om at tage Anstand svarer kun meget lidet til den Aand, som Locarno-Traktaterne er opfyldt af, bl. a. ved de Slutningstilsagn, som de underskrivende Parter giver om at virke for Afrustning, ej heller svarer den i nogen Henseende til en Tale, som den konservative Leder af det engelske Kabinet, Baldwin, netop har holdt, hvor han i Tilslutning til Locarno-Traktaterne opfordrer de forskellige Lande til aktivt at beskæftige sig med Afrustningsspørgsmaalet. Men det